

„Hogy ennyi keserűség ellenére, mi segít mégis felkelni reggel és nekivágni egy új napnak? Az, hogy élni jó! Amíg hagyom hatni magamra a világ gyönyörűségét, ami segít elviselni a világ rútságát. A világot, aki (sic!) a maga képére formált, formál. Nyitottnak lenni a jóra, szépre, de leginkább a másik emberre. És kiélvezni minden pillanatot, ha lehet úgy, hogy közben még valami alkotás is szülessen. Építeni egy hidat, egy házat, valami szépet gondolni, rámosolyogni valakire, vagy csak megvakarni, ahol viszket. Ennyi. És ez nem kevés.”

Papp János: Jappános

Papp János színész, rendező minden évben útra kel feleségével, Zsuzsával. Újabb és újabb helyeket fedeznek fel. Barangolásaikról vékony könyvecskékben számol be. (Hiába, a kor szelleme: 300 és 600 km közötti táv = 60 oldal; talán már nincs türelmünk a Háború és béke terjedelmű írásokig?) A könyvek végén fotókkal mutatja be a tájat.

Nem nehéz kitalálni, hogy merre vezetett a házaspár útja 2007-ben. Igen, Japánban jártak. De, hogy miért nem Japán, hanem Jappános lett a könyv címe? Nos, fejtsék meg!

Két idézetet választottam. Az egyik Papp János humorát, a másik életfilozófiáját hozza közel.

„...Tasirokoguci nevének felbontása világossá teszi, hogy a helységnevek itt is úgy állnak össze, mint odahaza, hiszen a Tasiro szó mellé a ko, azaz tó szavat ragasztották, amelyet végül a guci, azaz falu szóval egészítették ki. Ahogy már Árpád apánk is, amikor hont foglaltunk, nevet adott az egyik helynek így, a másikkal úgy. Például: „Itt sok a hód, sok a mező, sok a vásár, sok a hely, legyen a neve Hódmezővásárhely! Itt sok a kecske, sok a mét, legyen a neve Kecskemét” Itt nincs semmi, legyen a neve Celldömölk!”

„Mint megrögzött pacifistát, inkább az dühít fel megint és újra, hogy képmutató győztesek és vesztesek politikai purparléval takarják el a valódi bajt: azért vannak tele a temetők háborús áldozatokkal, mert háború volt! És a borzalmas emberi természet újra és újra csataterekre küld bennünket! És remény sincs arra, hogy ennek egyszer vége szakad! A győztesek táncolnak a vesztesek sírján, a vesztesek az égre kiáltanak bosszúért, és a szerepek felcserélődnek, és nincs, aki”megállj!-t” kiáltana; ha mégis van, elnyomja a hangját a rohamra indulók hurrája. Ez a baj. És a hazugság, hogy hiszünk benne: lesz idő, amikor nem öli meg egyik ember a másikat a nagyobb falat kenyérért. Folyik a háború, kicsiben és nagyban, megállás nélkül. Reménytelen. Azért reménytelen, mert mindig a másokra fogjuk: ő kezdte! Magunkkal pedig elnézőek vagyunk. Elmélkedhetnénk arról, hogy a nagy világégéseket okozó szikra miért pattant ki, Helené elrablásától, a szarajevói pisztolygolyón át, a fogytán lévő olajig. Nem teszem. Nem tisztom, nem szakmám.”

Ha még nem jártak Japánban, olvassák el a könyvet! (Ha jártak, akkor is érdemes összevetni a saját tapasztalatokkal!)

Szigligeti Zsuzsanna

Ui.: A címbeli anagrammát sikerült megfejteni? Ha nem, segítek. Gondoljon a könyv szerzőjére... ☺